ma ſureſt armuſt, ja need ſannad tungiſid naeſe ſüddamesse ja ollid tal armſad; ſeſt önnetus olli russuks peksnud ta süddant, ja olli kui hea harritud ma, mis sahk kauniste saab löhkuda, ennego seme wissatakse peäle. Kirrik tulli nüüd wälja, ja naene läks allandikko süddamega koio, kalliste römustud, ja ütles: Ollen nüüd omma poolt teinud, mis tarwis; wist ei jätta keige leskede ja waeste laste Issa ellades teggematta, mis on temma hool! Agga se sanna, mis öppetaja ütles: „Ollete rahhul ja jäte lootma Jummala peäle, siis sate kangeks" se olli wägga ta süddamesse hakkand. Issand isse, ütles naene, on mo silmawee näinud, küllab Temma isse ka kuiwatab mo silmad, kui sedda on tarwis.

Agga ka üks rikkas mees koggodusseſt olli naeſt kirikus näinud, ta kurwastusse sees. Mees olli möttelnud: tal on sallaja murret ja sellepärrast ei woi temma Jummala armo peäle möttelda muud kui nuttes; egga woi temma ni röömsa süddamega Jummala pühhast koiast omma koio minna, kui minna. Wöttis siis kätte ja kulas järrele, mis wigga naesel ehk wois olla.

Kui naene nüüd öhto pimmedas, küünla otsokesse walges, ommas toas lastega istus, teine teist tröstides ja ühhel melel nou wöttes, tööd tehha weel sedda surema holega; siis ütles emma: Et katskem agga kitse nüüd kaswatada, ehk same pitka peäl wahhest ka weel lehma. Sai need sannad agga räkind, siis kulis ukse takka kui lehma healt. Südda läks kurwaks, seſt lehm tulli jälle ta mele, ja ehmatasid keik ärra, kui illokeste ukse peäle koputati. Uks tehti lahti ja üks mees astus sisse, ütteldes need sannad: „Waatke, üks hea söber sadab teile se lehma ja need kottid, teid terretades." Jällestus nüüd tulli keikide peäle, ja enne kui said küsida ehk tännada, olli mees omma seltsimehhega jubba omma teed läinud; agga lehm olli sarwedega ühhe pu külge seutud, ja olli isse muste kirjo, ja paljo illusam peält nähhes, kui löppend lehmgi olli. Sure römoga wisid lapsed lehma lauta, ja kandsid